

יֵד א ב ג ד מִי פִּי
מֵהָלְךְ נִדְרִים הִ"ב
וְהִ"ג כִּמְגָלָאֵין רִמְזָ
טוֹשֵׁעַ יוֹדֵי כִי רִכֵּד:
זֶה הִי מִי שֶׁסֵּה הִי יֵד
[טו טז] כִּמְגָלָאֵין שֶׁסֵּ
טוֹשֵׁעַ יוֹדֵי כִי רִכֵּד כִּמְגָלָאֵין
ט [טו טז] חֹמֶם כִּי רִמְזָ
כִּמְגָלָאֵין:

תוספות

רחבה ומרחק וכן
הבטתו. אחל
כרענו דלפנו כחל דר
בירה: אסור דלפנו
ובבית הבטתו: יע לקדק
לכוריה שמתע דלמי
כרענו דלמי: אין בירה
כלל אמר האי דדידיה
קוקהלן כמו כחל דר
לפנו ופסקו כחל
דלמי: וכן גבי דר
דמתניתין דעולי ככל
למיר דתמי' והכל
אין בירה אמר
כור משום דהאי דדידיה
קומתלו והאי דדידיה
בית הסעוד ודברים
אמת היו ויש חלק
ממללן מים מן הור
אסור כפר סנה דיש בירה
כחל אמר חלקן מחלק
חצירו אמר להם
לכנס דבר חצירו וכן
אמר חל לא בירה
והאי דהו מלי למיתני
שמינן מותרין למלחא
לכנס שמינן פקדו
ועינין: עוד נראה
לר' שמואל מאחר
ל' דסוגיא דהאי אסור
סבא שיש מיקדן דרען
אסור אל' (בבבב) משום
קטא דרועא דבבב
אסור העיר אל' בבבב
שעל ככל אל ר' קטס
אל סנה כל העול:
והרבית' אין שמונ'
ב' ק"ט: והפרי' הו'
גזירן לנות ספרים
מחל' ללמוד חסם מן העיר:
והרבית' הלכו לנשיא
מפרס בגמרא דהאי סילד
קתנת יתכן חלקן לנשיא
אל' דלעיל אין חל
אסור קתנת חל
היא מיוחדת מנח
קתנת לנשיא חל
אל' למה מיוחדת מן
כל הדברים הללו מיוחדת
לס' אל יסדור אל יתכן
קתנת לנשיא שם חל
ב' יסין לך וליטע
ששאי אל יקדע עליהן
בין אם לו יתכן מיוחדת
סבא לנשיא כלל אין העיר
ונשיא לא חל וקא
אל חלחל מני העיר
אל' לרועא דמלחא
דמנח כחל דר
מנחם אל' חלחל וסעס
יש חולקין כדור לנשיא
ח' אין שם אל' מנח
לעשות קתנ כחל וי
ל' לעשות קתנ
שעול אל תקן סעס
אלחל מני העיר שם
אל דיר חלחל מני
הנח אל' חלחל חל
לדיר לקדעו שעל:
אין צריך לקדעו:
מח וכן מיקד שמינ'
אל' חלחל אין לך קתנת
אל' יתכן לכחל
פסמי' ישחל לוחט ואח'
לך קתנ: כחבב בבב
אבד' חלחל וסעס
אין צריך לקדעו:

[illegible]

יכתבו חלקן לנשיא דצה"י שרי כדמקמי
נותן לאחר משום מתנה והלה מותר
בה: **שכתוב (נשיא אין צריך**
לזכות. שמיד שכתב לו שטר מתנה
קנה אע"פ שלא זכה אדם בשבילו
משום דיפה כח הנשיא: ולא דברו
בנשיא אלא בצווה. דאין אדם שומע
להקנות לאלדם אחר דלמספיק שמו
יאסרנו עליו ולפיכך נהגו לכתוב לנשיא
שאין דרכו לאסור הנחתו על הצדקות.
וקשה לי לרנן דלמרי דלחד זה ואחד
זה צריכין לזכות אם כן מאי קמ"ל
מתני' הנה תנן לה תרי זמני נותן לאחר
משום מתנה והלה מותר בה בשלמא
לרבי יהודה קא משמע על דלמי צריך
לזכות אלא לרנן מאי קמ"ל וגררר
צעני דקמ"ל דאע"ג דאין הלה מסתלק
ממה שנתן שעדיין משתמש בדיה"כ
בכתמילה שרי ללא תימא הערמה
בעלמא היא ואסור ומתני' דקתני
ואסורין דבדר של אותה העיר רנן
היא ולא רבי אליעזר בן יעקב כדלמין
לעיל^א דמי הלכתא כחור שאין צריך
חלוקה דמי הלכתא כחור דלפסיקא
הילכתא לעיל כר' אליעזר בן יעקב
ליתא למתני'. ויש לתמוה על הרמב"ם
ז"ל שפסק צפ"ו מהלכות נדרים (ה' ד
ה ו) כרבי אליעזר בן יעקב ופסק
נמי למתני' וכבר השיגו הרמב"ם ז"ל
בהלכותיו היכי מוכי שטרא לצי תרי:
המודר **הכלה מתכדו וכו'.** (ה' ט
מתני' תנן כי בפירקין דלעיל (דף ק
ולא נשנית כאן אלא בשביל דבר
שנתחדש בה שאם הוכיח סופו על
תחלתו הערמה היא ואסור: והיא
משיא אם כן. מדרי היה משיא את
בנו: כל מתנה שאינה שאם הקדישה
אינה מקודשת אינה מתנה. כלומר
דנתי קדושתה על מנת להחזיר שמה
מתנה אע"ג דלאם הקדישה אינה
מקודשת וכדלמרינן בפרק יש נוטלין
(ב"ב קא: דעל מנת שתחזירה לי
הקדישו אינו קדוש דמדיד דחוי ליה
קאמר ליה שאני התם דמימ לשעתה
מתנה היא אבל מתנה זו של בית
חורון אפי' לשעתה אינה שלא נתכוון
להקנותה לו כלל אלא שמתקרה על שמו
כדי שיבא אצוי מותר לו ויהיו לישא
ההוא

ני כל מתנה שאם הקדישה אינה מקודשת וכו' משום דתנא הכי קאמר
ת אינה מתנה והכי איתא בירושלמי [סופה] רבי ירמיה צבי וכו' אין
אלא בהערמה שאינה שאם הקדישה תהא^א מקודשת אינה מתנה:
ש קאמר דהכא שאני דלמר ליה והינין לפניך אללא הכי פריך
אל למיחני מיעשה לקיועיה למאי דתנא ברישא: ואם הויתא סופו
כי מתנת צית חזרון דאסקין למילתיה ואמר והינין לפניך אללא
כי יחני דליתניה מודר אפ"ה הוה מתנה: לא שו אללא דלמר ליה
מר ליה דללא תנאה הוה ונתנה גמורה היא אללא דאי צבי
קצי ברתאי דלמר^א רבא ד' מאה זוזי שקיל ברתיה אי צבי נסיב אי צבי
הוה דאסור אללא אפילו יבא אבא ויאלל אסור מ"ט סעודתו מוכח
י שאין אדם מכין סעודה לנשואי בנו ונותנה לאחר הלכך סעודתו
הרשב"א ז"ל דדוקא כשאמר כן בשעת מתנה אללא לאחר מכן לא
כתב (בפ"א מה' מדי' הל' טו) דלפ"י לאחר שעה אסור ואינה מתנה:
ההוא

לגאס מדורות האשזשים: כל מתנה שאם הקדישה אינה מקודשת אינה מתנה. לנאמן
המקדש אינה מתנה גם לשאר מינים ואסור וכלי יקעם בחל ואיזו אצל אמר מתנה
ויזיל דהאם כל מתה לכל החזיר וכל החזיר לכל מתה וכל מתה לכל חזיר וכל חזיר לכל מתה
אצל חזיר איזו: אבאי. מרבה. שגילי שטקן חלוקי: לנאמן: וזבית. וזבית. שגילי שטקן
חלוקי: לנאמן: מעשה לרבות. שגילי שטקן חלוקי: לנאמן: וזבית. וזבית. שגילי שטקן
חלוקי: לנאמן: שגילי שטקן חלוקי: לנאמן: וזבית. וזבית. שגילי שטקן חלוקי: לנאמן:
כאן ששים ואדם לנאמן שגילי שטקן חלוקי: לנאמן: וזבית. וזבית. שגילי שטקן חלוקי: לנאמן:

(א) והזור שגאמאע. (ב) כדמפרש בשלהי פרק בתרא דעירובין (דף קד.) :
 וצדבר של אותה העיר. דשל שניהן הן : והספרים. ספרי תורה
 ששניהן נתנו בהן מעות עם אנשי אותה העיר : והכותב חלקו לנשיא.
 ובממרא מפרש לה : שהכותב לנשיא א"ל לזכות. ע"י אחר אבל הכותב
 להדיעו נרצך לזכות וזכה כח נשיא יפה
 ממנו הדיעו : בהווה. שכן דרך לחלוק
 ככבוד לנשיא : גמ' תניא רבי יהודה
 אומר אנשי גליל קטרינן קל. כעסמין
 : וסבכו. מדרש של אותה העיר
 לנשיא כדי שיהיו אלו ואלו מותרין בהן :
 מתנ' המודר הנאה מחזירו ואין לו

מה יאכל. הן מתינתן חיות נמי לעליל צאדיק פירקין (ד. מג.) אלא דהאם לא נקט לה אלא משום דיוקא משום דבעי למיתנא עלה הפקר דפליג זה רבי יוסי: ויאכל העוף תלוי בראשו. משיבא אביה המודור אלא כולל על דיו: כל מהנה שאינה. כל מהנה שאינה המקבל שאם הקדישה אינה מקודשת אינה מתנה: גמ' מעשה דברי שאסור. דברי שאסור קמי המודור האם וכו' וקמי תקנתא דמאי למעצד כה"ג והדר תני מעשה וכו' לסמור צדיקי בראשונים: חסורי מחסרה והכי קמי. מתינתן המודור האם וכו': ואם הוכיח סופו על חסותו. שלא נתן לו אלא על מנת שיתן לזה ויאכל אסור ומעשה נמי וכו': לא שנו. דלמה מתנה אלא דאמר ליה (א) והינן לפניך דמשמע דהכי א"ל והינן נתונים לך אלא על מנת שיבא אבא ויאכל אמר ליה וכן לפניך שיבא אבא ויאכל מדעיהו הוא דקא אמר ליה. דהכי משמע והן נתונים לך והם דבעתך שיבא אבא הוי דוקא לו: ע"א אמר רבא לא תירוק ומינא דליכא חילוק ביני והינן לפניך בין והן לפניך דודאי מתרייכו אסירי דהא סעודתו מוכחא ועלוי שלא נתן לו אלא על מנת שיבא אבא ויאכל דה"ל כמ"ד והינן לפניך: כפי

שלך אלא שתהא אתה ואבך אוכלין ושותין ומתן
תלוי בראשו (א) (ב) אמרו חכמים וכל מתנה שאינה
מקודשת אינה מתנה: גמ' מעשה לפתור חסורי
(ג) ואם הוכיח סופו על תחילתו אסור ומעשה גמי בב
סופו מוכיח על תחילתו אמר רבא לא שנו אלא דא
אלא כדי שיבא אבא אבל א"ל שיהו לפניך שיבא א
לישנא אחרינא אמרין לה אמר רבא לא תימא טעמא
דאסור אבל א"ל הן לפניך שיבא אבא ויאכל מ
ליה הן לפניך יבא אבא ויאכל אסור מאי טעמא

דממני דקמני כל מתנה שאינה שאם הקדישה אינה מקודשת וכו' ולא כל מתנה שאינה כלום כו' שהיא בזהרמה שאם הקדישה אינה מקודשת ונתן מתנה על מנת שלא יקדישה כיוי מתניתא כל מתנה שגב' ומה קמנין. שלא ירו אסורין: מעשה לספור. לא לסתור. לכוון דמעיקרא תנא שרי היכי מייתי עובדא דלסור דלורחיה דלכוון. הנהו. שהוכיח דבריו על תחלתן שאינן אלא ערמה וכו' ומה שאלא אמר בפירוש אע"פ שהענין מוכיח בעמנו דלא ייבד לא אלא וכו' וכו' לפיכך. דהוי תנאי גמור אבל א"ל ויבא אבא מדעתך הוא הכי וכדאמרין בפיו"ט (ב"ה ב.) בזהרור דאמר הבו ד' מאה וזוי לפלגיא לא נכיר: ל"א אמרי לה אמר רבא לא סימא טעמא דא"ל וכו' לפיכך. דהוי דבעלמא ויבא לאו תנאי הוא הכא שאני משום דאסורין מוכחת עליו דמאי דאמר ויבא אבא לתנאי גמור קאמר. מיהו כן כיון דבשעת מתנה לא אמר מדאי. אבל הרב רבינו משא בר מיימון

והשבוהבאנשיםאין צריך לזכות. מפני כבודו של גשוי חקטו שיקנה בלא קנין בדרך
(דף מג.) קמי הים מתקן בדרך והלא קא שמענן לן דלפלו בעיר און און עלן וכל
השם הקדישה אינה מקודשת אינה ממנה ויש ספרים גרסי ששם הקדישה מקודשת ופ'
הקדישה מקודשת למסור: שם אבא הומדל כיוון שמדבר בזה חלקו לנשים:
דשי והדר מימי עונדל חסדו: און הובית סופו על תחילתו כיוון שכלל חסדו
פריך שיבא אבא חסדו ורעו חסדו: מלה הדבר וזא הוא לריון פייס לאבא שיאלכ
עמי וזא כהלל דל:

(א) [מִכָּאן עַד אֵלֶּה בְּכוֹהֵן
נִרְאֶה מִיְּמֵהֶם.] (ב) [נַעֲרֹךְ]
קָנַת יִשְׂרָאֵל מִנְּעָרְכֶּיךָ.
(ג) [עַד מִיְּמֵהֶם.] (ד) [מִתְּחִלָּה]
עָלָה בְּיָד קֹלֶד. לְעִיל מִגִּ':
(ה) מִיָּאָף קָנַת בְּתֻמָּתָהּ וְחִסְקָהּ
לְפָנֶיךָ. (ו) מִיָּאָף לֹא נִתְּנָה,
(ז) מִיָּאָף לֹא נִתְּנָה, (ח) וְכִשְׁמֵהּ
הַדְּבָר לְפָנֶיךָ חֲכָמִים,
(ט) וְנִתְּנָה סוּ. וְנִתְּנָה ז' וְנִתְּנָה
חֲמֹנָה לְפָנֶיךָ. (י) [מִיָּאָף חֲמֹנָה
דִּינָה דְּבִרְבִּי.] (י) [קָמָן כִּלְכֹן].
(י) [דָּךְ מו: מו:] (י) [מִיָּאָף
אִתְּנָה, יְרוּשָׁם.] (י) מִיָּאָף וְחִסְקָהּ
וְנִתְּנָה לְפָנֶיךָ.

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

פירוש הרא"ש

והבאר שבאמצע הדרך.
שצין צצל לארץ
ישראל ומלאוהו עולי
גולה: הרחבה והשווקים.
שצעיר: והתיבה. שמתין
זה פפרים: והספרים.
שקנאוס בני העיר ללמוד
זהס: והכותב חלסו